

ἀσκημα ἐπίρρ. κοιν. ἀστζημα Τσακων. ἄσ-σημα Κύπρ. ἄσκημα Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσ'μα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 405,984 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «ἀσκημα σὲ τὸν ὑβρίζουν».

1) Κατὰ τρόπον ἀσχημον, ἄνευ καλαισθησίας, ἀδεξίως, ἀκόμψως ἐνθ' ἄν.: Γράφει - ντύνεται - περπατᾷ - χορεύει ἀσχημα. Τὸ βιβλίον εἶναι δεμένο ἀσκημα κοιν. Συνών. ἀδέξια **2**,

ἀμοροα. **β)** Κατὰ τρόπον ἀντιβαίνοντα πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἢ ἠθικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχημόνως, πρὲπιως ἐνθ' ἄν.: Μίλησε - φέρθηκε ἀσχημα. Ἔτοι ποῦ ἀθεῖσαι, εἰν' ἀσκημα κοιν. Πολλὰ ἄσκημα συντζώνις (ὀμιλεῖς) Τραπ. Ἐν' ἄσ-σημα νὰ δώσης ἐλεημοσύνην μὲ τὸ δέριν σου ὁ ζαβρόν Κύπρ. Μὲν βλαστημᾶς τὸ ἐν' ἄσ-σημα αὐτόθ. **2)** Ἀπερισκέπτως, ἄνευ συνέσεως κοιν.: Ἄσμη.

Φρόνιμος εἶσαι, Κωσταντῆ, μ' ἄσκημ' ἀπηλογήθης πολλαχ. Συνών. ἄσκηφτα. **3)** Κακῶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκημα εἶμαι - περῶν. Ἀσκημα εἶναι ἄρρωστος κοιν. Ἀσκημα κείται τὸ μωρόν Τραπ. Ἀσκημα ἐντῶκε (ἐκτύπησε) Κοτύωρ. || Φρ. Ἀσκημα τὴν ἔχω ἢ τὰ ἔχω (ἀπειλοῦμαι ὑπὸ δεινοῦ κινδύνου) κοιν. Συνών. ἀμοροα, ἀναγκασμένα, ἄπικα, κακά. **4)** Ὑπερβολικῶς, βαρέως κοιν.: Τὸν ἔδειρα ἀσκημα. Μ' ἔβρισε ἀσκημα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. ἐνθ' ἄν.

ἀσκημαββιζάρω ἰδ. ἀσκημο- (I) **3**.

ἀσκημαγκλειῶ ἰδ. ἀσκημο- (II) **1**.

ἀσκημάδα ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἀσχημία, δυσμορφία. Συνών. ἀσκημιά **1**, ἀσκημύλα, ἀσκημισία.

ἀσκημάδι τό, Ζάκ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 10 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σὲ μιὰ φιλιάν ἀμάλαγη μὲ δίχως ἀσκημάδι».

Ἐλάττωμα σωματικὸν ἢ ἠθικὸν ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Ὅσο θές, μαύρη μου, νίφου | καὶ σγουρή, ξεροχτενίσου, τ' ἀσκημάδι σου δὲ βγάνεις, | μόνο τοοὶ γαζέτιες χάνεις Ζάκ. || Ἄσμη.

Ἐδεκα μῆνες στέκομαι γιὰ νὰ σοῦ βρῶ ψεγάδι, δὲ σοῦ βρηκα, πουλλάκι μου, μούτ' ἔναν ἀσκημάδι Κρήτ. Συνών. ψεγάδι.

ἀσκημαναθρέφω ἰδ. ἀσκημο- (II) **1**.

ἀσκημάνθρωπος ὁ, σύννηθ. ἀσκημάθρωπος πολλαχ. ἀσκημάνθρωπος Πόντ. (Κερασ.) ἀσκημάνθρωπος Πελοπν. (Ἄνδριτο. Κόκκιν. Παπούλ.) ἀσκημάδθρωπος Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημάθρωπος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ὁ δυσειδής, δύσμορφος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Καὶ πολ- λές τοῦ ρίχνουνε τέτοια ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀσκημάνθρωπου ποῦ λές καὶ τοὺς κάνει μάγια ΓΞενοπ. Κέντρον 31.

ἀσκημάντερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσ-σημάντερος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ἄντερο.

Μετων. μοχθηρός, χαιρέκακος.

ἀσκημάντρας ἰδ. ἀσκημο- (I) **1**.

ἀσκημαρρωστῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. ἄρρωστῶ.

Ἀσθενῶ ἐκ φυματιώσεως: Ἐκρύωσε γ' ἐσκημαρρώστησε γ' ἐπόθανε. Ἀσκημαρρωστημένος εἶναι.

ἀσκημένω πολλαχ. ἀσ-σημένου Εὔβ. (Κύμ.) ἀσκη- μένου βόρ. ιδιώμ. ἀσκημένω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄσκημένω Συμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 403,918 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «καὶ λιγνεύω καὶ ἀσκημένω».

1) Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος, χάνω τὴν ὠραιότητά μου ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει, ἀσκημένει πολλαχ. Ἀκείνε πα ἀτῶρα 'κ' ἐν' ἢ πρῶτ' ὄσα, ἐδκέμυνην ἀτῶρα Κοτύωρ. || Γνωμ.

Ἀγάπη ποῦ ναι ἀπὸ καιρό, γεράζει κι ἀσκημένει κι ὁποῖος τὴ διώξη τὸ πρὸ πρὶν πρὸ κερδεμένος βγαίνει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμη.

Νά, καλὴ συμπιθιρά μου, | τί κακό πολὺ ποῦ κάνου κι μοῦ στέλλεις τοῦ γιράκι | κι μοῦ παίρν' τὴν περιστέρα κι ἀσκημένει οὐ μαχαλᾶς μου | κι οὐμουρφένει οὐ δικός σου Μακεδ. (Σαμαρ.) Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα δυσειδῆ, δύσμορ- φον ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ χτένισμα σ' ἀσκημένει. Τὴν ἀσκήμυνη ἢ βαρεῖα δουλειά - ὁ καημὸς τοῦ γιοῦ της κττ. πολλαχ. || Ποίημ.

Τὴ ζούλεια, φῶς μου, λέν θωριά | πῶς κίτρινη ἀσκημένει ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 83. **2)** Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐδκέμυνην ἢ δουλειά Χαλδ. **3)** Γίνομαι κακὸς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτῶρα οἱ ἀθρώπ' ἐδκέμυνην Τραπ.

Πβ. ἀσκημέυω, ἀσκημιάζω, ἀσκημίζω.

ἀσκημεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀσ-σημεύω Εὔβ. (Ἄν- δρων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Γίνομαι ἄσχημος ἐνθ' ἄν.: Πόσο ἀσ-σήμυνη ὁ φτωχός! Ἄνδρων. Ὅσο πάει κι ἀσκημεύει Μάν. Καὶ μετβ. καθιστῶ ἄσχημον ἐνθ' ἄν.: Τοῦν' τὸ βουστάνι σὲ ἀσ-σημεύγει (τοῦν' = τοῦτο) Ἄνδρων. Τὴν ἀσκήμυνη ἢ γαστριά της Μάν.

Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημιάζω, ἀσκημίζω.

ἀσκημιᾶ ἢ, ἀσχημία Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀσθη- μιά Μέγαρ. ἀσ-σημία Εὔβ. (Κύμ.) ἀσκημιᾶ κοιν. ἀσ- τσημιᾶ Λέσβ. (Ἄγιάσ. Πάμφιλ. κ.ά.) ἀσθημιᾶ Λέσβ. ἀσκημία Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσκημιά Πόντ. (Κερασ.) ἀσθημιά Λέσβ. (Συκαμν.) ἀσκημία σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσκημία. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 4187 (ἔκδ. JSchmitt) «εἰπεῖν καὶ ποιήσῃν ἠθέλεν τοῦ πρίγκιπος ἀσκημιάν».

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀσχήμου, δυσμορφία ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσκημιᾶ του δὲ λέγεται. Ἀσκημιᾶ ποῦ χεῖ! κοιν. Ἐνή, ἢ -ῆ-ἄμοιρη ἀσθημία ποῦ τὴν ἔχει! Μέγαρ. Τὸ φόρεμά σου εἶναι μιὰν ἀσκημιᾶ Κρήτ. Ἡ ῆ-ναῖκα τούτην' ἔχ' μιγᾶλ' ἀσθημῆ Συ- καμν. Ἀσκημιάν ἔχ' ὁ πρόσωπος ἀτ'ς Τραπ. || Φρ. Ἀσκημιᾶ τῶν ἀδρῶ! (δυσμορφότατε ἀνδρῶν! Ὑβρις) Κρήτ. Ἡ ἀσκη- μιᾶ τῶ γυναικῶ! (ἢ μάλιστα δύσμορφος τῶν γυναικῶν) αὐ- τόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημάδα. **2)** Πρᾶξις ἀπρεπῆς, ἐπίφογος, ἀκοσμία πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γενῆκαν ἀσκημιᾶς 'ς τὸ γάμο - 'ς τὴν ἐκκλησία - 'ς τὴν κηδεῖα κττ. Δά ἔκαμε τῆαι τὸ χτυπάει τὸ παιδί; — Νά, ἀσθημία ἔκαμε Μέγαρ. Συνών. ἀσκημοδοουλειᾶ, βρομοδοουλειᾶ.

ἀσκημιάζω ἀμάρτ. ἀσκημάζω Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος.

Ἀσκημίζω **1**, ὁ ἰδ.

ἀσκημίζω κοιν. ἀσ-θημίζω Κύπρ. ἀσ-σημίζω Κά- λυμν. ἀσ-σημίζου Εὔβ. (Κύμ.) ἀσσημίζου βόρ. ιδιώμ. ἀσσημίζου Λέσβ. κ.ά. ἀσκημίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἄσκημίζω Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀσκημίζω, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

1) Μετβ. ἀφαιρῶ τὸ κάλλος, καθιστῶ δύσμορφον ἐνθ' ἄν: Αὐτὸ τὸ καπέλλο σ' ἀσκημίζει. Ἀσκήμισε τὸ πρόσωπό

